

Таємне життя Рудика

Жила собі кішка. Звали її не Маркіза, не Принцеса — просто Рудик. Кішка-бешкетуха завдавала чимало клопоту всій родині. Та чи насправді від неї не було жодної користі? Здається, що улюблена справа Рудика — дрімати на траві під черешнею. Але тільки-но щось трапляється, кішка вже поспішає на допомогу. Справжній супергерой із пухнастою мордочкою та гострими кігтями! У теплій дотепній історії Таїс Золотковської добро й піклування врешті винагороджуються, а дружба стає найціннішим подарунком. Доповнюють книгу теплі ілюстрації Марії Рудик.

Таїс Золотковська

ТАЄМНЕ ЖИТТЯ

РУДИКА

Марія Рудик

Таїс Золотковська
Таємне життя Рудика

Олесі Кононовій
від тітки з любов'ю

У дворі жовтого будинку жила кішка.
Влітку вона дрімала в сизій тіні гіллястої
черешні. Взимку вона грілася, як могла,
та просилася в дім: нявчала на ганку,
сиділа на підвіконні, стукала лапкою у скло,
доки її не впускали всередину. А якось,
коли господарів не було вдома, зробила
підкоп у снігу, але хід привів
її до глухої стіни.

Кішку звали Рудиком. Не Маркізою, не Принцесою.

Народилася вона такою розбишакою, що всі були певні: це рудий хлопчисько. І назвали Рудиком. А коли дізналися, що це дівчинка, до імені всі вже звикли.

Родина, яка мешкала в жовтому будинку, звертала на кішку увагу лише тоді, коли та щось накоїть.

Ось і сьогодні вони скаржилися на неї одне одному.

— Вчора вона видерлася на верстак і скинула банку з червоною фарбою,— бурчав тато.— Тепер моя майстерня схожа на місце злочину.

— То води їй налий, то корму насип! — підтримала мама.— І в куцах томатів товчеться. От скажіть мені,— мама на цих словах вперла руки в боки,— **Що вона в тих томатах забула?**

Старша дочка Соня теж підклала дров у багаття:

— Кішка тупоче на даху моєї кімнати, а вночі воює з котами та кричить — я очей не можу стулити. А вранці до школи рано прокидатися. Мамо, можна я сьогодні вдома залишуся?

Мама похитала головою та простягнула Соні пакунок із бутербродами для школи.

Кішка стрибнула на підвіконня й голосно нявкнула.
Собака Ласка загарчала та притисла вуха до голови.
Коли ніхто не бачив, кішка давала їй пазуристою лапою
по носу, аби не їла сухий корм із кішчиної миски.

— Можна я скажу? — запитала *Леся*.

Але їй ніхто не почув.

Молодша донечка була достатньо дорослою, аби самій
чистити зуби та випусувати вісімки на самокаті.

Але замалою, щоб ходити до школи та сердитися на кішку.
Рудик їй подобалась, у неї було м'якеньке хутро кольору
ванільного печива та «іржаві» очі. Вона дивилася просто
і прямо на людину, себто на *Лесю*.

Дівчинка хотіла було щось сказати. Її серце закалатало
швидко-швидко. Добирала слова. Але не встигла.

— Якщо вона така бешкетуха,—

вів далі тато,— то віддамо їй цьоці *Галі*.

Рудик нагостирила вушка, а очі її стали більші за сливи, що достигали в садку.

— У мене сьогодні стільки справ, стільки справ.

Завтра піду до цьоці Галі та й розкажу їй про Рудика,—
відповіла мама.— Бо всіх котів-лінюхів та неслухів
виряджають до котячого палацу.

Мама глянула у вікно. Кішка зникла.

У Лесі в голові застукали молоточки, а в обличчя вдарила кров.

— Доню, тобі недобре?

— Все гаразд, мамо,— пробурмотіла Леся,
розвернулася й щодуху побігла надвір.

Рудик лежала на травичці під черешнею
та дрімала. Леся прилягла поряд.

— Ти справді така ледащиця,
як усі говорять? —
шепотіла Леся.
Рудик щільніше стулила очі.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі,
придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ